

Виховний захід розробила Руда О. О.,
вчитель початкових класів
Острозького НВК «Школа І-ІІІ ст. – гімназія»

«МАЙСТЕР-КЛАС ІЗ ВИГОТОВЛЕННЯ АРТ-ЛИСТІВОК «УРОК МУЖНОСТІ»»

Мета: виховання патріота-громадянина, формування ціннісного ставлення до держави і суспільства, до людей і до себе, до культури свого народу, розширити знання учнів про людські чесноти, ознайомити з поняттям «мужність». Виховувати глибоку повагу до людей, які віддали своє життя в ім'я майбутнього людства, розвивати почуття гордості за свій народ, любов до рідного краю.

Обладнання: пісня ведучих ТСН «Повертайся живим», мапа України, державні символи, виставка книг про Україну.

На захід запрошені батьки учнів, які допомагатимуть дітям, а також волонтер нашого міста Панченко Світлана Іванівна.

ХІД ЗАХОДУ

І. Організаційний момент.

Учениця: Звідки ти і хто такий?
Учень: Українець я малий.
Учениця: І яку ти знаєш мову?
Учень: Українську чорноброву.
Учениця: Де живеш ти, хлопче, нині?
Учень: В тополиній Україні.
Учениця: Ким ти станеш, як зростеш?
Учень: Вибір є у нас без меж.
Але буду вірним сином
Нашій матері Вкраїні.

ІІ. Основний момент уроку.

Вчитель: – Як ви розумієте цей вірш? (*Відповіді дітей*).

– Що спільного між датами 14 жовтня і 6 грудня? (*Відповіді дітей*).

– Сьогодні ми зібралися для того, щоб привітати наших чоловіків, дідусів, татусів та хлопчиків із справді чоловічим святом – Днем збройних сил України.

Народна мудрість стверджує, що Земля може нагодувати людину своїм хлібом, напоїти водою зі своїх джерел, але захистити сама себе не може. Отже, ростіть, наші любі чоловіки, мужніми, сильними, надійними і завжди будьте опорою для своєї сім'ї та народу.

Отож, що значить 6 грудня для нас і, що записано в Конституції України – наші учні підготували інформаційну довідку.

Учень 1: Шосте грудня у календарі позначено як День збройних сил України і вже стало традицією вітати у цей день не тільки військових, а й усіх чоловіків та хлопчиків. Адже на випадок війни стати на захист своєї землі, своїх рідних, повинен кожен справжній чоловік.

Учень 2: 28 червня 1996 року було прийнято основний закон України – Конституцію, яка проголошує, що захист Вітчизни є обов'язком держави, всього народу, кожного громадянина. За Конституцією України хлопці, досягнувши 18-річчя, йдуть в армію захищати кордони Вітчизни, її незалежність, її територіальну цілісність.

Вчитель: Та на жаль, коли ніхто і подумати не міг, до нас в Україну прийшла страшна війна. Тисячі українців покинули всі свої справи, відмовившись від затишку і сімейного тепла – пішли боронити рідну землю. Страшні бої зараз ідуть в Донецькій та Луганській областях. Нашим бійцям дуже важко: їм не вистачає їжі, теплих зимових речей, вони дуже втомилися, похворіли... та бачать смерть своїх друзів-воjak.

Але вони не тікають з війни, а героїчно борються з ворогом, бо знають, що ніхто, крім них, нас не захистить.

Один із «Кіборгів»-захисників Донецького аеропорту Вадим Волк написав проникливе звернення до українців. Послухайте його (*звучить «Мелодія дощу»*):

Читають учні.

Я прийду з війни і гляну в очі,
Тому, хто каже, що жити не хоче.
Кому набридла робота, нудне телебачення,
Розповім трішки, що бачив я...

Кому надто зимно вночі, сильна спека днем,
Чекали задовго всі, змокли під дощем,
Як ми боялись заснути, навіть на мить,
Від пострілів «градів», ще й... гроза гримить.

Та ми звикли спати під шум мінометів,
Чергували, щоб інші «дрімнули»... не в наметі...
Ми спали, там, брате, у ямах холодних,
Де гріють лиш мрії і туга за домом.

Бувало, що пили воду з калюж,
Вечеря для десятка – один підсмажений вуж.
В нас не було простуд, а може й були,
Ніхто і ніколи про це не говорив.

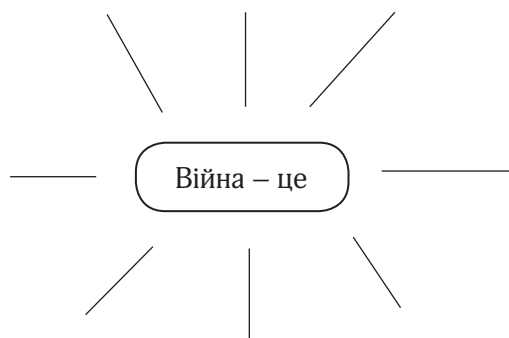
Найстрашніше, до чого там звикаєш,
Це, що кожного дня когось втрачаєш.
І не знаєш... може завтра Ти...
Але ми вже звикли... Змогли... Змогли...

Ми – не герої, як ви говорите...
Тут люди дуріють, стають душевно хворими...
Це все від війни... Від великого горя,
Але більшість сильна. Сильніша крові, болю...

Ми тут, бо Ви маєте жити у спокої,
Ми тут, бо так само хочемо миру...
І, навіть, коли я лежу в окопі,
Ніколи не думаю про могилу...

Я мрію про дім, про роботу, сім'ю,
Як же я хочу скинути з себе броню...
Допоможи, полюби життя,
Там де мир, там – щастя.
Не шукай собі зла!

Вчитель: – Як ви розумієте цей вірш?
– Складання «асоціативного куща».

Ніщо так не об'єднує людей, як біда. Сьогодні вона на всіх одна... Війна... АТО.
Офіційно її немає, та вона поруч щодня.

Хтось бере у руки зброю і йде захищати рідну землю, хтось допомагає фізично, фінансово, а хтось – морально.

В прагненні підтримати наших відважних воїнів – єднуються дорослі і діти.

Показ кліпу ведучих ТСН «Повертайся живим».

– А зараз слова підтримки для воїнів від наших учнів, я впевнена, вони відчують їх.

Учень 1: Нам невідомі їхні імена, хто їх чекає, хто за ними плаче, де їхній дім, як їм болять війна. Яке в них серце – щире чи терпляче?!

Учень 2: Як страшно їм, коли усе горить.
Коли руїни, смерть перед очима.
І як в бою важлива кожна мить,
Які в них білі крила за плечима.

Учень 3: Нам невідомі мрії й здобуття.
Всі їхні рани, всі слова прощання.
Вони – солдати, що кладуть життя,
Заради нас і мирного світання...

Учень 4: І без імен помолимося за них,
За трішки вдачі, світлої простоти.
В час зрад страшних і втрат таких гірких
І без імен вони для нас герої.

Учень 5: *читає молитву «Отче наш».*

Учень 6: Ми просимо хвилиною мовчання вшанувати нашого земляка, учня гімназії Владислава Рильського, а також усіх солдатів, які загинули в АТО, захищаючи нас, і які назавжди в нашій пам'яті залишаться героями. *(Хвилина мовчання).*

Учень 7: Наші герої зараз в біді!
 Не можемо ми остронь стояти!
 Але ж ми діти, зовсім ще малі,
 Що ж нам робити?
 Зробимо, напевне, оберіг,
 Щоб у війні життя зберіг.

III. Практична частина.

Вчитель: – Ми дуже хочемо підтримати і підбадьорити всіх та подарувати власноруч виготовлену арт-листівку. Отож, нам потрібно: ножиці, кольоровий папір, клей. (Алгоритм роботи додається нижче).

Діти виготовляють листівку і вручають волонтеріві нашого міста Панченко Світлані Іванівні, яка передасть їх солдатам.

Алгоритм роботи: Нам знадобиться для роботи тонкий картон двох кольорів: один колір – основний – це буде сама листівочка у вигляді сорочки; інший колір – краватку, він повинен бути насиченим, стильним. Для прикраси нам також слід підготувати два мініатюрні гудзички, які прикрасять комір. У процесі роботи, як зробити просту листівку своїми руками не обійтися без головного інструменту – ножиці, клей краще взяти у вигляді олівця, щоб не залишалося слідів на папері.

Тонкий картон, з якого ви будете виконувати основу, повинен бути двостороннім. Лист основу треба скласти навпіл, щоб вийшла заготовка майбутньої листівки. При необхідності краї можна зрізати, щоб вони вийшли потрібної вам форми і розміру. Далі треба попрацювати ножицями: від верху відступити близько 2 см і зробити з боків передньої планки надрізи, які визначають межі майбутнього коміря вашої сорочки. Уважно подивіться на фото, представлені у майстер-класі, перш ніж виконувати надрізи на папері.

На задній частині треба відрізати ножицями смужку, такої ж ширини, як ми зазначили комір, таким чином, ми виділимо комірець, який відділятиметься від іншої частини. Знову переходимо до передньої планки, і закінчуємо оформлення коміря – складаємо відрізані смужки до центру. Їх треба приклеїти, щоб зафіксувати форму коміря, але проклеїти треба тільки лінію згину, залишивши куточки вільними.

Тепер у вас сформована основа листівки, і можна переходити до виконання краватки, для якого знадобиться будь-який папір, бажано вибирати насичений колір. Нам необхідно відміряти потрібну довжину і вирізати прямокутник. Можна відразу вирізати форму краватки із паперу, а можна скласти прямокутник, щоб краватка вийшла об'ємною. Її треба скласти так, як показано на фотографії. Готову заготовку треба приклеїти під комірець, щоб його низ залишався вільним. Залишилося тільки прикрасити гудзиками, і можна підписувати листівку.